

Singer-songwriter
Jenny Lane
Door Jasper van Vugt

Foto: Fou van der Molen

**"Ik ben
altijd
losgeslagen
geweest"**

Pop, funk, soul, disco, ska, reggae en jazz. Jarenlang hielden de mogelijkheden zangeres Jenny Lane thuis op de bank, verlamd door de gedachte dat ze voor haar liedjes moest kiezen tussen haar favoriete muziekgenres. Pas op het moment dat ze zichzelf voor de leeuwen gooide tijdens een talentenjacht in het New Yorkse Apollo Theater, wierp ze alle twijfels van zich af en ging recht op haar doel af: een eigen cd, die nog een hit bleek ook. "Ik heb heel lang gedacht dat er iemand zou aanbellen met de vraag of hier die geweldige zangeres woonde."

Leentje, zeg Leentje, zoals jij zingt er niet eentje'. Onwillekeurig duiken de liefdevolle tekstregels van Johnny Jordaan aan het adres van Tante Leen op in mijn hoofd zodra ik aanbel bij Jenny Lane. De ontvangst is hartelijk en gastvrij. Binnen hangen talloze levenswijsbeden, tegeltjesspreuken en andere inspirerende quotes. Op de koelkast tussen pannenkoekrecepten en uitgeknipte krantencolumns, op de spiegel in de gang en op de muren van het toilet. Jenny woont midden in de Jordaan, op een steenworp afstand van zowel het Johnny Jordaanplein als de studio waar Michael Jackson in 1977 zijn eerste fotoshoot op Nederlandse bodem deed. Twee artiesten die niet meer van elkaar kunnen verschillen, maar die in ieder geval één gemeenschappelijke fan hebben: Jenny Willemstijn. De 32-jarige zangeres liet haar liefde voor de Jordaanblues van Tante Leen vastleggen in haar artiestennaam en zette aan de hand van de King of Pop haar eerste muzikale stapjes.

Oh, Johnny

"Laat me vijf minuten naar Johnny Jordaan luisteren en ik ben al in tranen", bekent ze. "Hij zingt recht uit zijn hart. Het is echte muziek." Als kind zong ze zelf vaak liedjes van het koningskoppel uit de Amsterdamse volkswijk, reden waarom ze Leentje werd genoemd. Thuis in Purmerend was er altijd muziek, in alle stijlen en uit alle windstreken. Zowel een zegen als een vloek, zou later blijken. "Mijn moeder luisterde naar Franse chansons en Spaanstalige muziek en mijn vader draaide jazz. Uit de kamer van mijn zus klonk reggae en ska en uit mijn broers kamer popmuziek en top 40-singletjes. In de muziek die ik om me heen hoorde, was geen eenduidige lijn te ontdekken." De Jackson 5 is haar eerste grote muzikale liefde. Gevonden in de muziekcollectie van haar ouders – ook moeder Maria Vanlint was zangeres – maakte de hoefoto nieuwsgierig, de muziek zelf deed de rest. Al snel zingt kleine Jenny Michael Jacksons *Ben* bij optredens van haar moeder, genietend van de aandacht. Netjes in de schoolbanken zitten is dan ook niets voor haar. Ze kan er niet aarden en heeft het gevoel anders te zijn dan de rest. "Ik ben altijd losgeslagen geweest en heb heel lang het gevoel gehad dat ik niet op mijn plek zat. Ik nam het allemaal niet zo serieus en moest vrijheid hebben." Ze probeert een aantal sporten. Zonder succes. Pas wanneer haar moeder haar naar het Nederlands Kinder Theater stuurt, valt

alles op zijn plek. "Daar kon ik me creatief uiten. Het klopte opeens. Mijn eerste sporen liggen daar. Het NKT heeft de basis gelegd voor wat ik nu doe."

Blowen

Als puber zingt ze in een meidengroepje en via via leert ze Remon Stotijn van Postman kennen. De rapper is onder de indruk van haar talent en roept geregeld haar hulp in. "In eerste instantie voor het inzingen van enkele koortjes en later voor het arrangeren van songs. Daardoor besefte ik dat ik wat kon." Via Stotijn wordt ze voorgesteld aan Anouk, destijds zijn vrouw. Ook zij is onder de indruk van de kleine dame met het zwarte haar en vraagt haar als achtergrondzangeres bij optredens. Beiden stimuleren haar om een eigen cd te maken. Die gedachte verlamt Jenny. Schrijven voor anderen en zingen bij de band Food For Funk lukt wel, eigen liedjes schrijven blijkt een stuk lastiger. Het feit dat ze van veel verschillende muziekgenres houdt, is er de oorzaak van dat ze niet weet welk genre ze moet kiezen voor haar eigen composities. Dus kiest ze niet en doet niets. "De mogelijkheden hebben me heel lang tegengehouden. Je brengt een plaat uit en dat is dan je genre. Dan ligt het vast. Ik dacht: dadelijk maak ik een soulplaat en dan moet ik alleen maar soul doen, terwijl ik morgen misschien wel Franse chansons wil zingen. Dus bleef ik liever in mijn eigen wereldje en maakte ik schetsen van liedjes." Jarenlang zit ze blowend op de bank van haar zolderkamer, niet wetend waar te beginnen of hoe de zaken aan te pakken. "Ik heb heel lang gedacht dat er aangebeld zou worden door iemand die zou vragen of hier die geweldige zangeres woonde. Uiteindelijk moest ik er wel mee naar buiten treden, de eerste stap zetten en het gewoon doen. Ik moest de stemmetjes in mijn hoofd, de monsters, overwinnen."

Harlem

Wanneer dat besef intreedt, leert ze piano spelen en worden de schetsen echte liedjes. Die leiden uiteindelijk tot *Monsters*, haar succesvolle debuutalbum. Vernoemd naar de angsten en twijfels die haar zo lang tegenhielden. "Ik neem ze nu mee, maar laat me niet meer door ze uitschakelen. Ze zijn er en ze blijven, dus kan je er maar beter vrienden mee worden dan je door ze te laten overwinnen of tegen ze te vechten. Alleen hoeft je ze niet altijd serieus te nemen." Dus schrijft ze zich in voor de Rotterdamse Talent Night. De hoofdprijs is een plaats bij de talentenjacht in het New Yorkse Apollo Theater, de legendarische zaal in Harlem waar talloze grootheden uit de soul, R&B, blues en disco hebben opgetreden. Ze wint en vliegt naar Manhattan. Wanneer ze aan de beurt is, jout het publiek haar uit, nog voordat ze een noot heeft gezongen. Omdat ze blank is en het aandurfte in dit bastion van de zwarte muziek op te treden. Gaandeweg verstormt het rumoer en wordt ze door het publiek zelfs gekozen tot winnaar van de avond. Met het gewonnen vertrouwen gaat ze vol energie terug naar Nederland. Nu is het moment aangebroken om die langgekoesterde wens, een eigen cd, te gaan realiseren.

Monsters

"Remon raadde me aan om een band samen te stellen en samen met hen aan de nummers te werken. Dat advies nam ik ter harte. Wat heel goed is geweest aan dat proces van zoeken en zelf doen, is dat je erachter komt wat je wel en niet wilt. Daar is *Monsters* uitgekomen." Met de release van haar goed verkopende debuutalbum vol soulvolle pop met funk en jazzinvloeden sluit Jenny Lane een periode af. Een droom is uitgekomen en tegelijkertijd breekt er ook een nieuw tijdperk aan. Eentje met de nodige onzekerheid en veel vragen als: hoe nu verder? "Heel lang dacht ik: als ik die cd gemaakt heb, dan kan ik tevreden sterven. Maar hij lag nog niet koud in de winkel of ik dacht: oké, wat gaan we nu doen? Ik denk veel na over wanneer je tevreden bent over je muziek. Is dat wanneer je een hit scoort? Of ben je blij als je een heel tof album maakt en een eigen publiek creëert? Muziek en muziekbusiness zijn twee heel verschillende dingen, zo heb ik gemerkt. Maar ik wil nooit vergeten waarom ik in de muziek zit."

- www.jennylanemusic.com
- [www.twitter.com/jennylanemusic](https://twitter.com/jennylanemusic)

Foto: Jeroen van Loon